

rar el *lluiment* d'unes poques, pel motiu de que altres no'n saben tant.

Si tingués alguna autoritat davant d'aquests Centres a Patronats a que he aludit, els hi diria, resumint aquestes reflexions:

Creieu que'l Teatre, entre les alumnes, es un mitjà d'atracció i engrandiment de la nostra Obra?

Doncs, feu teatre; pro feu-ne tant poc sovint com pogueu i procurant que les *actrius* no hagin de perdre massa temps, fora del Patronat, per a preparar la obra, i empleant en la Festa tantes alumnes com pugueu, ¿que'ls dos extrems darrers son un xic difícils de complir?

No ho negaré; pro, també'm sembla que's més fàcil trobar solució a les dificultats qu'ells puguin aixecar, que no pas sostenir una Escola Dominical amb soles pràctiques, narracions, cordes per a saltar, *trapécios* per a gronxolar-se, i un patí per correr. ¿No li apar al Sr. Dotras?

* * *

I veig que m'he allargat mes de lo que debia. Hora es de que posém punt final.

No obstant, si aquestes reflexions troben bona acollida en les pàgines de BONA LLEVOR, prometo ocupar-me ajudant Deu de algú parragraf mes del interessant article del Sr. Dotras. Desitjo dir quelcóm sobre la frecuencia en les representacions escèniques de societats catòliques, i dec també al autor de «Reflexions» calque elogi més, que no puc ni vull escatimar-ll.

I pot-ser, acaba aquesta tasca, parlarem, per concomitancia sobre «les dames» en els teatres catòlics.

Mn. FRANCESC GAY Pbre.

La Federació de Sindicats Agrícoles de la Seu Gironina

Mai havíem vist un tan bell espectacle com el que tingué lloc fa pocs dies dins el Palau de nostre volgut i lhm. Sr. Bisbe.

No es lo més comú veure units

amb vers llaços de germanor a homens de quefers molt distints i de diverses encontrades.

Una cosa doncs molt interesant i per a tots molt sentida podia obrar eix miracle, tan més de tenir en compte quan ni la més petita nota discordant eixí en aquell respectuós lloc aont més de cent propietaris i sacerdots, presidents els mes, i concellers els altres segellavem els estatuts de tan aprofitosa obra: la Federació.

La Federació Gironina de Sindicats Agrícoles es ja un fet. Dés de molts anys veníem proclamant eixa imperiosa necessitat. Nostre lhm. Prelat que també perseguia amb gran zel eixa gran obra, no volguent que per més temps la seva Seu estigués ressagada, s'ha dignat coronar-la amb corona ferma i prepotenta, elegint per a Concellers, dos fermes puntals qui vetllaran sempre per son floreixement.

El molt litre. canonge Iglesias junt amb l'eminent sociolog Doctor Llobera entussiasstes com els que més per aitals regeneracions socials, farán que's compleixi al peu de la lletra la gráfica expresió del Sr. Monedero, el qual, entussiasmat per la importancia dels elements que assistiren a la Assamblea exclamá: «Jo espero qu'aquesta Federació de Sindicats de Girona serà dintre poc temps per sa importancia la primera i la que porti la dalantera en el Estat Espanyol».

¡Tant de bó, se compleixin eixes belles paraules!...

AMIC.



Secció literaria

Dugues gentils damisel-les

Les he vistes, amb mos propis ulls. Les he tractat intimament, ben he d'aprop i dec confessar la meua feblesa. Estic esbojarradament en-

namorat de elles. Totes dugues m'agraden. Amb cada una de elles hem desposaria i si pogues esser amb totes dugues a la vegada. ¡Quines damisel-les, Deu meu! Qu'en son de belles i escaientes. ¡Quina atracció la seva! Al contemplar-les, el cap s'entorpeix, dona voltes, sembla que vol fugir, mentres que'l cor batega tant xardorosament com si una serpent de foc anguilleigés per les seves venes.

Sont dugues germanes vingudes al mont engarlandades de tantes gracies esplendoroses, que tot cor bennascut i aimador de la bellesa, se sent al veure-les, sugestionat, les estima, les admira les cobra. Cada una de per si com a majors d'etat que sont van fent via a través del mont i del temps, captivant els cors amb l'aroma de ses bontats, fent esclatar de sos peus a cada pas que donen joiells i flors i vessant de sos turgents i púdics pits, sentiments nobilissims i encoratjadores esperances.

Aciençades com sont aquestes dues donzelles, els savis els hi confereixen la seva representació per tal que divulguin sos coneixements per daler i benestar de la pobre humanitat.

Les Belles Arts i Lletres, troven en elles, ja ho crec com tenent tant bona llàvia i no menys bona grafia les millors propagandistes. Correctes a la perfecció i xamoses com dugues encisadores fades tot ho penetren, car tothom els hi obra de bat a bat les portes, introduint-se lo mateix en els palaus dels magnats qu'en les tendes dels pastors, en los grans centres socials qu'en les cabanyes isolades.

Els esperits mes fins i selectes han fet d'elles, els més entussiasstes elogis i adhuc les moltituts inconcientes s'hant fet a gratient les seves esclaves.

Aquestes dugues damisel-les conreuent admirablement les gracies de les set Muses del Parnás. De aqui, que la seva graciosa presencia es fa necessaria en tota reunió, i sense elles tot decau, i sense elles el mateix home no podria viure, atés l'estat de sociabilitat en